

РЕШЕНИЕ

№ 43058

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 01.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **8756**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Б. А. А., [дата на раждане], гражданка на С., лично и като
законен представител на:

1.У. А. А. А., [дата на раждане], гражданка на С.;

2.К. А. А. А., [дата на раждане], гражданин на С.;

3.Ф. А. А. А., [дата на раждане], гражданка на С.,

подадена чрез А. А. А. А. с ЕГН [ЕГН] /съпруг на Б. А. А. / гражданин на С. с предоставен
хуманитарен статут в Република България, упълномощен с представено по преписката
пълномощно на арабски, с превод на български език (лист 17) срещу издадените им четири
броя Откази за издаване на виза тип „Д“ на 31.07.2025г. от 3. на РБългария в А., Кралство Й..

В жалбата се твърди, че отказът е незаконосъобразен, необоснован и постановен при съществено
нарушение на материалния закон и административно-производствените правила. Направено е
позоваване на чл.8, ал.5 от ЗЧРБ - след приемане и одобряване на заявление за събиране на
семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура, при условия и
по ред, определени с акт на Министерския съвет. Липсват доказателства в подкрепа на
направеното твърдение, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за
миграция към трети страни, тъй като съпругът с предоставен статут работи, наел е жилище за
семейството си и се установил трайно на територията на Република България, където възнамерява
да живее със съпругата и децата си. В административният акт в тази смисъл липсват мотиви за
постановения отказ, а липсата на мотиви е съществено процесуално нарушение на чл.59 ал.2 т.4
от АПК, тъй като лишава съда от възможността да установи дали акта е в съответствие с целите

на закона, и затруднява конституционно гарантираното право на защита, което е едно от основанията посочени в чл.146 т.5 АПК.

В о.с.з. жалбоподателката се представлява от съпруга си А. А. А. А., който поддържа жалбата. Заявява, че работи в строителството и би искал да се събере със семейството си в България. Не може да се завърне в С., тъй като там положението е все още нестабилно.

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република България в [населено място], Кралство Й., чрез Дирекция „КО“ на МВнР не изпраща представител.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

С оспорените четири броя Стандартен формуляр от 31.07.2025г. подписани от З. на РБългария в А., Кралство Й. на Б. А. А., [дата на раждане], гражданка на С. (майка) и трите й деца У. А. А. А., [дата на раждане], гражданка на С.; К. А. А. А., [дата на раждане], гражданин на С. и Ф. А. А. А., [дата на раждане], гражданка на С. е отказано издаване на виза тип „Д“ на основание чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено: Има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Към жалбата е приложено Решение №2927/02.04.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е разрешено на А. А. А. А. да се събере на територията на Република България със своята съпруга Б. А. А. и със своите деца У. А. А. А., К. А. А. А. и Ф. А. А. А..

В хода на съдебното производство е представено по искане на ответника писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ (на лист 122), според което съгласувателната процедура по подаденото заявление за виза е осъществена от ТДНС – Х., като е отразено отрицателно становище в Националната визова информационна система. Приложено е Писмо с вх.рег. № М-6909/24.07.2025г. от директора на ТД„НС“ Х., според което във връзка с подадено заявление за виза, на основание събиране на семейство на територията на РБългария е извършена проверка на заявления от сирийския гражданин А. А. адрес в [населено място], [улица], ет. 2, посочен като място за пребиваване на Б. А.. Установено е, че на адреса никога не живяло посоченото лице или други чужденци. Поради това е направено предположение, че поканата за събиране на семейство на територията на страната, чрез възможностите на визовата политика на РБългария е опит за достигане на страните от З. Европа, използвайки страната ни като транзитен пункт. Становището на ТД „НС“-Х. е, че на лицето Б. А., род. на 05.05.2004г. в С., следва да бъде отказано издаването на виза на основание чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“ и чл.10, ал.1, т.22 ”има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна”.

Дирекция „Миграция“ с писмо от 16.09.2025г. е заявила, че не участва в съгласувателната процедура по заявлението за виза.

В административната преписка се намира Декларация по т.20, §1 от ДР на ЗЧРБ подписана от С. К. С. от [населено място], като собственик на жилище, находящо се в [населено място], [улица], ап.8, ет.3 със застроена площ от 103 кв. м. декларира, че е съгласен А. А. А. А., Б. А. А., У. А. А. А., К. А. А. А. и Ф. А. А. А. да го ползват възмездно по силата на договор за наем от 12.05.2025г. приложен е и самият договор за наем (лист 31 от делото), подписан на 12.05.2025г., като наемодателят се задължава да предостави възмездното ползване на жилището срещу месечен наем в размер на 1000лева.

В съдебно заседание е представен трудов договор №110/19.11.2025г., сключен на 19.11.2025г. между „БМ – Груп – Инженеринг“ ЕООД – работодател и А. А. А. А., който се приема да изпълнява длъжността „работник изолация“ с код по НКПД 71242005 в отдел „Строителство“, месторабота в С., с основно трудово възнаграждение 1077лева. Работникът се задължава да

постъпи на работа на 19.11.2025г.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Процесният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателя на 31.07.2025г., поради което жалбата до съда е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт. Явява се процесуално допустима. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателката претендира засягане на правото ѝ на личен и семеен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства Заповед №95-00-26/16.01.2025г. на Министъра на външните работи и Заповед № 1/26.01.2025г. на Посланика на РБългария в Й. е видно, че оспорените откази за виза са издадени от компетентен орган.

Жалбоподателката Б. А. А. е поискала за себе си и за трите си деца, със заявление от 16.06.2025г. издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид „D“, с цел събиране на семейството, тъй като на съпруга ѝ е предоставен хуманитарен статут и му е издадено разрешение от Председателя на ДАБ с Решение № 2927 от 02.04.2025г. Съгласно чл. 34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (Приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание изписано в постановения отказ е чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, който гласи: „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Други фактически основания, освен текста на т.22 в мотивите за отказ не са посочени, а освен това, така посочените не се установиха от приложените към административната преписка писмени доказателства и от допълнително събраните в хода на съдебното производство. Отказът на 3. е съобразен със отрицателното становище на ДА“НС“, дадено в хода на съгласувателната процедура, но то е получено след извършена проверка на адрес в [населено място], без да е отчетено, че по преписката заявителят е представил договор за наем на жилище на адрес, находящ се в [населено място], сключен на 12.05.2025г. Приложил е и нотариално заверена, подписана от собственика на имота - българския гражданин С. К. С. декларация по §1, т.20, б. б) от ДР на ЗЧРБ за предоставен адрес на пребиваване. Видно от съдържанието на писмо рег. № ХС-31-2293/23.07.2025г., изпратено от ДА“НС“, проверката е извършена в Х., на адрес [улица], ет.2, като е търсено лицето заявител Б. А. А., която бидейки кандидат за виза за влизане на територията на страната в посолството в А., няма причина да се намира в Х..

Допълнително към датата на приключване на устните състезания се установява, че съпругът А. А. А. има сключен трудов договор и работи в строителството като работник - изолация при работодател „БМ – Груп – Инженеринг“ ЕООД. Това новопредставено доказателство напълно опровергава изложеното фактическо основание за постановените откази, поради което същите следва да се отменят като постановени в противоречие с материалния закон и немотивирани.

Предвид обстоятелството, че естеството на актовете не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписките следва да се върнат на административния орган за ново произнасяне, след провеждане на нова съгласувателна процедура с ДА“НС“, служителите на която да проверят действителния адрес, който е деклариран от заявителите като адрес на пребиваване в страната, включително да проведат беседа със собственика на жилището, подписал декларацията по §1, т.20 от ЗЧРБ и да се съобрази новопредставеното доказателство за сключен на 19.11.2025г. трудов договор от съпруга на заявителката, по силата на който той може да осигурява издръжка на семейството си в България. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. А. А., лично и като законен представител на У. А. А. А., К. А. А. А. и Ф. А. А. А., подадена чрез А. А. А. А. с ЕГН [ЕГН] /съпруг на Б. А. А. / гражданин на С. с предоставен хуманитарен статут в Република България (като пълномощник) издадените четири броя Откази за издаване на виза тип „Д“ на 31.07.2025г. от З. на РБългария в А., Кралство Й.. ВРЪЩА преписките по заявленията на Б. А. А., У. А. А. А., К. А. А. А. и Ф. А. А. А. от 16.06.2025г. на административния орган за ново произнасяне при спазване на указанията, дадени в мотивната част на решението.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: